

JOHANNES SELÅKER

Stekenjokk

Bokförlaget Forum

Tidigare utgivet på Bokförlaget Forum

Fräls oss ifrån ondo (2023)

Syndafallet (2024)

Tillsammans med Pascal Engman

Till minne av en mördare (2022)

Skammens väg (2023)

Nomaden (2024)

Albinon (2025)

Textrader ur "Only you" av Vince Clarke

© Musical Moments Ltd. / SM Publishing UK Limited

Tryckt med tillstånd av Sony Music

Publishing Scandinavia/Gehrmans Musikförlag AB.

**Bokförlaget
Forum**

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm

www.forum.se

Copyright © Johannes Selåker 2026

Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency

Omslag: Michael Ceken

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

Första tryckningen

ISBN 978-91-37-16305-5

Till Ella
Till Laura

PROLOG

Skiftet kom utan att han uppfattade det. Plötsligt var världen en annan.

Kall och hård var den.

Och naturen med, den var i uppror där ute, storm på fjället. Han var mycket kall.

Han hade stått med kameran höjd över henne. Hon var inträngd i ett hörn. Han gillade att ha det så. När de såg lite skrämnda ut. Hopkrupna.

– Det är bra när du är sådär sur, hade han sagt. Jag kanske ska reta dig mer så du får den där minen.

Blixten som lyste upp de kala betongväggarna när han tog en ny bild. Handen som trevade.

Visst hade han rört henne, men så farligt var det inte.

Och ändå.

När hon slog bort handen den här gången var det inte på lek.

Nej.

Han kände det i hela kroppen.

Något hade förändrats. Väggarna liksom kröp på honom. Smutsen på golvet, fimparna, kondomen som låg slängd där, han kände sig som den.

Hon kom emot honom nu. Bara ett steg men ändå. Hon kom emot.

Han höjde kameran, liksom markerade ansatsen till ett slag. Ingenting. Bara de där ögonen, de som blev så bra på bild,

de som skrämde honom nu, de som bara såg, ja, rakt igenom honom såg de.

– Ta ut den, sa hon.

Han hytte lite med den, kameran. Ingenting. Varför gjorde hon inte som han sa? Varför gjorde hon inte som de andra, fogade sig, la sig ner när han bad om det?

Han hade blivit duktig på det.

– Jag vill ha filmen, upprepade hon.

Handen upp till stopp eller om det var till försvar, ingen kontroll på gesterna.

En litenhet kom över honom, ja, han kände sig plötsligt väldigt liten. Det nästan kvävde honom, att krympa så. Som att organen inte längre fick plats i kroppen.

– Ge mig filmen.

Ett steg till tog hon, alldeles nära var hon nu. Han kunde sträcka ut handen och röra vid henne. Han skulle aldrig våga sträcka ut handen och röra vid henne nu.

– Okej, okej, okej, sa han.

Fingrarna fumlade över kamerahuset, sökte efter spärren.

Herregud.

Vad har jag ställt till med?

Jag såg det ju i hennes ögon direkt när jag plockade upp henne, att hon inte var som de andra.

Han fick upp luckan och plockade ut kassetten. Hon drog ut remsan och försökte slita sönder den, slängde den sedan på marken, kängorna gick över filmremsan, den strimlades. Ja, efter en stund strimlades den. Kölden, tänkte han. Filmen bara sprack i den.

– Och filmen du framkallade. Negativen. Ge mig dem.

Motvilligt plockade han fram kuvertet ur fickan och räckte det till henne. Hon slängde negativa på marken, snart var de bara flisor.

– Kör mig hem, sa hon. Ge mig kläderna och kör mig hem.

Hon pekade på honom och rörelsen fick honom att rygga tillbaka.

Vad skulle de alla säga?

Lisen, Lisens pappa, vännerna. Det var alldeles kallt i bröstet. Firmabilen skulle han förlora med. Hela livet över.

Han ville skrika.

– Hämta kläderna och kör mig hem.

Hon puttade till honom. Han tog ett steg bakåt och parerade.

– Är du döv?

Åh, herregud, tänkte han. Det finns ett efter. Det finns en värld efter ikväll. Och den är inte samma som den jag vaknade till imorse.

Nej, den kommer att ligga i skärvor. När jag släpper av henne ikväll slås den i skärvor.

Och någonting satte av inom honom, hela han var i lågor, och nu kom en kraft ut i kroppen.

Den gick inte att stoppa.

Och han höjde kameran och han slog den mot hennes tinning. När hon föll till marken var det nästan helt svart i honom också.

Söndag 6 juni 1982

DEN NOUGATBRUNA VOLVO 260:n gungade till när polisinspektör Frank Eldståhl sträckte sig efter Magnecyltuben i mittkonsolen. Något i kroppen kändes fel. Huvudet bultade, eller om det var nacken. Smärtan tycktes röra på sig. Han fick upp två brustabletter som han slog i termosens han placerat mellan låren. Bruset fick värken att lätta något. Men försvann, gjorde den inte.

Han befann sig på toppen av Stekenjokk. På båda sidor om landsvägen, som murar, reste sig väldiga snövallar mot himlen, säkert fyra, fem meter höga. Någonstans där under borde den finnas, tänkte han. Skylten han stannat vid så många gånger för att visa barnen.

Stekenjokk 876 m ö h

Arvid var väl inte särskilt intresserad. Men lillflickan propsade alltid. Alva hade memorerat hela texten på den lilla plattan intill vägs skylten. Turistinformationen om Sveriges högst belägna väg. Kunde recitera snödjupet från rekordåren ur minnet. De enorma snömassorna höll sträckan stängd från mitten av oktober till svenska flaggans dag. Det hände att stormarna var så kraftiga att vindmätaren blåste sönder. Ja, hur många gånger hade inte Alva försökt förklara kraften i det för kompisarna i Västerås. Särskilt imponerade hade de inte varit.

Han log.

Kisande fäste han åter blicken på vägbanan.

Försommarsolen studsade mellan de vita väggarna. Vägrenen var nästan utplånad. Bara ett par decimeter skilde vägbanan från snömassorna. Längre fram tycktes landsvägen bli smalare för att slutligen lösas upp och försvinna in i allt det vita.

Han lyfte ena handen från ratten och sträckte sig mot reglaget till bilens AC. Temperaturen hade sjunkit snabbt. Han frös. När han satt sig i bilen imorse hade det varit sjutton grader ute. Men uppe på Stekenjokkplatån visade termometern på instrumentbrädan plus två. Han sköt regeln längst ut mot det röda, *warm*.

Han svepte drycken och släppte ut luft.

Nu var det magen smärtan kom ifrån. Egentligen hade den funnits där hela våren. Känslan av att något var på väg att hända. Krypande, molande, värken vägrade släppa. Ibland satte den sig i ryggen eller nacken, ofta i huvudet. Frank hade gått till doktorn men han hade inga svar att ge. Lite högt blodtryck men inget alarmerande. Så vad var egentligen fel med honom?

Ingenting, enligt läkaren. Själv hade han trott att det skulle bli bättre bara han fick packa väskorna och sätta sig i bilen. Nu satt han där. Kissnödig var han med. Igen. Bara timmen sedan senaste stoppet.

Han styrde in till vägkanten och klev ur. Kallt i luften och kallt i mig, tänkte han. Och inte ens solen kan få mig att tina.

Han ställde sig vid snövallen och drog ner gylfen. Motorn stod fortfarande på. Dovt från bilradion ljud Ekots jingel. Klockan var ett. Efter nyheten om att Israel invaderat Libanon gick programledaren över till finalen av Franska öppna, som skulle spelas senare idag. Sjuttonårige Mats Wilander ställdes mot argentinarerna Guillermo Vilas. Frank la namnen på minnet. Inte för att han var särskilt intresserad, utan för att han skulle hänga med i snacket i fikarummet.

– Kom igen då.

Han försökte skaka liv i den men inget kiss kom. Så efter mycket stånkande en svag stråle, lite skvätte på skon.

– Men för guds skull.

En BMW for förbi, tutade åt honom. Tyska plåtar. Barn i baksätet med förfärade miner. Han tänkte på Evy.

Riktiga karlar står upp och pinkar, så länge som du sitter på muggen kryper den väl snart in i dig och hittar aldrig ut igen.

Han skakade av och fick upp dragkedjan, sparkade med foten i snön för att få den ren.

Vad hade vägt tyngst idag? Skammen över tyskarna eller belåtenheten över att han för en gångs skull stod och pissade som *en riktig karl*?

Plus minus noll, tänkte han.

Han slog sig ner i förarsätet. Huden på armarna knottrig. Smältvatten hade läckt in i skorna. Strumporna fuktiga, tårna mycket kalla. Han slog av bilradion och lät foten vila tungt mot gaspedalen. Körde han på bra skulle han vara framme lagom till tennisen. Kanske ville barnen se den med honom?

Han visste inte.

Han var på väg hem. Till Strömsund. Till Evy och barnen. Till ett nytt liv. Han undrade hur allt skulle bli. Om det skulle bli någon skillnad.

Familjen hade flyttat upp strax efter nyår. Egentligen skulle han ha följt med redan då. Men han blev kvar i Västerås, fast i den mardröm till mordutredning som var skälet till att han gått med på hustruns önskan om att flytta tillbaka till Jämtland. Både sportlov och påsklov hade han fått ställa in. De planerade resorna upp till Arvids nionde och Alvas sjunde födelsedag likaså. Barnen bara röster i telefonen, allt mer ointresserade av att prata med honom för var dag som gick. Han kunde aldrig hänga med i turerna, bästisar som kom och gick, ja, en hel värld som för honom aldrig fick konturer.

Det var inte så han hade tänkt sig livet.

Han hade väl aldrig tänkt flytta tillbaka till Strömsund heller. Strömsund var Evys, inte hans. Han hamnade där som

aspirant efter Polishögskolan. Han träffade Evy där. Sedan hade det rullat på, exakt hur visste han inte riktigt. När han tänkte tillbaka på de där åren, bröllopet uppe i Håkafot, flytten till Västerås, Arvids och Alvas födslar, var det som om han aldrig riktigt varit delaktig, inte ens de gånger han själv pekat ut vägen. Han bara utförde, försökte hinna ikapp så att livet kunde börja.

Skulle det äntligen göra det nu?

Han visste inte.

Han visste inte ens om Evy skulle bli glad att se honom.

Drygt två timmar senare svängde Frank upp framför villan på Montörvägen. Ingen bil stod på uppfarten. Markiserna hängde sneda och vinda över de två fönstren på gaveln.

Öde, tänkte han. Hur kan det kännas så öde att komma hem?

Han klev ur bilen. Taket skulle behöva åtgärdas. Tegelpannorna var mossklädda och flera spruckna. Huset hade han och Evy köpt när Frank var aspirant. När de flyttade söderut fick de inte villan såld. Så var det här uppe. Dyrare att bli av med än att köpa en kåk. Inte ens när de försökte ge bort villan var det någon som nappade.

Han gick fram och låste upp dörren.

– Hallå?

Inget svar kom och han klev in i hallen. Ljuset var skumt, det luktade instängt. Hatthyllans krokar tomma så när som på barnens urvuxna regnrockar.

– Evy?

Han gick in till köket. Den molande värken återkom. Den satt i bröstet nu. På matbordet låg en handskrivna lapp. Ovanpå den två omärkta nyckelknippor. Nog kände han igen uppsättningen. Det var samma som han själv höll i handen.

– Jaha.

Han petade undan knippan för att kunna läsa den snirkliga handstilen.

Jag kommer över med barnen när du är hemmastadd.

Det blir nog bäst såhär, för oss båda.

Din Evy

Han svalde. Tog upp anteckningsboken ur bröstfickan. Pennan som var fäst vid den strulade. Först efter några försök fick han liv i den. Han drog ett streck över punkt fyra i att göra-listan.

Kopiera upp extranycklar till barnen.

En sak mindre att göra.

En yrsel kom över honom så han släppte boken och fattade tag om stolens rygg. Blicken fastnade på ett glänsande metallföremål som stack fram under papperslappen.

Vigselringen.

Han tog upp och betraktade den. Våren for förbi inom honom, en rad av bilder som alla var samma. Frank själv som satt i fåtöljen i huset i Västerås med knapptelevonen i knäet, fingrande på tangenterna utan att komma sig för att ringa henne. Tomt i honom och tomt i kåken. Nästan inga möbler kvar, flyttlasset hade gått vid nyår. Och hela tiden med samma tanke som en Treo comp i bröstet, att de inte saknade honom, varken barnen eller Evy. De hade slutat ringa allihop, barnen hörde väl av sig ibland, de sökte honom på jobbet, han kom ofta hem efter att de somnat, och med tiden hade samtalen blivit allt kortare, de fann liksom inget att säga, deras värld hade glidit alltför långt ifrån hans. För att inte tala om Evys, som en främling tycktes hon, tystnaden på linjen mellan orden, den sa väl mer än vad de någonsin sagt varandra.

Jag visste det hela tiden, tänkte han. Jag bara låtsades inte om det.

Telefonen ringde, signalen bröt tankarna itu. Han såg sig om

innan muskelminnet grep in och styrde honom till väggtelefonen som hängde bredvid det brummande kylskåpet.

– Eldståhl, sa han när han lyft luren ur klykan.

– Du är framme.

– Jo.

Inte ett *hej*, inte ett *hur mår du?* Sådan var han, Sigge Halvarsson. Kommissarien som gjort Frank till polis. Som tagit hand om honom under tiden som aspirant. Jobbet kom alltid först. Fallet.

– De ringde från ledningscentralen, sa Sigge.

Frank andades ut, lättad.

– Vad rör det sig om?

– Kan du ta dig upp till plogdepån? Gubbarna där tror de hittat nåt.

Blicken sökte sig ut genom köksfönstret. Hammocken gungade sakta i vinden. Något sa honom att det här var på riktigt. Vad visste han inte. Det var bara en känsla.

– Möter du mig där?

– Jag slipper helst, det är Wilander på tv.

En stunds tystnad uppstod. På kylskåpet fäst med magnet en lapp. *Skolavslutning 10/6 kl.10*. Han stoppade den i fickan.

– Vad har de hittat? frågade Frank.

– De påstår att det är en arm eller nån annan kroppsdel, den sitter fast i en av snöslungorna.

– Okej.

Han sträckte sig efter Magnecylröret i bröstfickan.

– Lugn, palten. Det är samma visa varje år. Troligen en för-lupen skogskatta som förvillat sig in i hjulhuset eller nåt. Kan du inte bara åka dit och skriva av saken? Så kan du komma hit på en pilsner efteråt.

– Jo.

– Det är fint att ha dig tillbaka.

Kopplingstenen förkunnade att samtalet var över. Frank

hängde tillbaka luren och gick fram och spolade i kranen. Avloppet gav ifrån sig ett gurglande ljud. Han la två tabletter i ett glas och slog på vatten. Utan att låsa lämnade han huset med den brusande vätskan i handen. Försommarsolen skar in i de trötta ögonen när han krånglade sig ner i förarsätet. Han svepte glaset och placerade det i mittkonsolen. Knoppen på växelspaken brände mot handflatan. Han kände sig mycket gammal.

FRANK RYCKTE TILL när hjullastarens dieselmotor hackade igång. Kaffé från koppen i handen skvimpade ut över cementgolvet. Några bruna fläckar på de beige byxorna. Han suckade. Ingen kraft bakom den, kroppen helt slapp.

Jag står inte pall, tänkte han. Jag rasar samman vilken sekund som helst.

Bakom honom backade maskinen in på kommunens depå för snöröjning. Han vred på huvudet. Föraren, en Conny Arnesson, nickade åt honom från hytten. Det var han som ringt in larret. Frank nickade tillbaka.

Från fikarummet läckte dova röster ut. De tystnade. Frank sneglade mot den öppna dörren. Inget att se, de stod längre in. Plogbilsförarna som han förvisat dit i väntan på att fyndet skulle undersökas. Talade de om honom där inne? Kände de till att Evy lämnat honom? Någon skrattade. I Frank något annat, något tungt. Munnen var torr. Han drack av kaffet. Magnecylen brann i magen. Han hade inte ätit sedan frukosten vid sjušnåret.

Måtte de ha fel, tänkte han. Måtte det röra sig om något annat, jag tar mig an vad som helst, bara det inte är ett mord.

Innan helvetet som utspelat sig i Västerås hade han varit inställd på att göra karriär, stiga i graderna, kanske söka sig till en större stad. Nu var han klar, färdig, han ville bara vara i fred.

Han skakade på huvudet.